

ONBEWOGEN

Na haar doorbraakrol in *Toni Erdmann* en haar prachtprestatie in Gouden Palm-winnaar *Anatomie d'une chute* steelt Sandra Hüller opnieuw de show in *The Zone of Interest*. Het Duitse rastalent vertolkt in het bezwerende WO II-drama van *Under the Skin*-cineast Jonathan Glazer de echtgenote van Auschwitz-commandant Rudolf Höss. Zij overziet het reilen en zeilen van hun warme familienest, terwijl manlief het naburige concentratiekamp runt. 'Ze mocht zich vooral niet in mijn brein nestelen.' **STEVEN TUFFIN**

Blijkbaar had je net zoals het gros van je Duitse collega's al meermaals nazirollen aangeboden gekregen...

SANDRA HÜLLER: '(onderbreekt) Die ik steevast weigerde. Ik geloof niet in taboes en zolang een project niet gratis aanvoelt, zijn er maar weinig personages die ik niet zou spelen. Films over de Holocaust heb ik echter lange tijd gemeden als de pest. In mijn ogen had de encenering van een van de gruwelijkste periodes uit onze geschiedenis iets pervers. Je staat op een set, iemand werkt je make-up bij en een minuut later roep je: "Heil Hitler!". Ik had ook helemaal geen zin om verwantschap te beginnen voelen met zulke verderfelijke figuren.'

Waarom ben je nu dan toch van gedachte veranderd?

'Ik heb maanden en maanden met Jonathan gesproken. Net zoals ik had hij veel twijfels over het project. Hij beseftte maar al te goed dat het compleet fout kon aflopen. Dat hij zich de film niet kon inbeelden met iemand anders in mijn rol, was natuurlijk een hele eer, maar het was de onconventionele aanpak die hij voor ogen had die me finaal deed toehappen. Door zich louter en alleen op het dagdagelijkse leven van het gezin Höss te concentreren, kun je het eindresultaat op geen enkel moment cool of opwindend entertainment noemen.'

'Je kunt The Zone of Interest op geen enkel moment cool of opwindend entertainment noemen.'

SANDRA HÜLLER

Om de zaken nog bevreesdender te maken, liet Glazer camera's installeren in de replica van de villa van de familie Höss die hij liet bouwen. Op die manier konden de acties van de cast overal en altijd geregistreerd worden.

'Dat is een van de geniale manieren waarop hij de clichés van de 'Holocaustfilm' onderuit heeft gehaald. Tijdens de opnames zaten Jonathan en zijn crew in de kelder, terwijl de acteurs aan hun lot overgelaten waren op de set. We wisten nooit exact welke camera ons aan het filmen was. Je goeie kant tonen of het juiste licht vinden, zaken waarmee je tijdens elke andere shoot voortdurend

bezig bent, waren plots niet meer aan de orde. Bovendien duwt die aanpak de kijker in een passieve, bijna medeplichtige rol.'

Was dit de heftigste ervaring uit je carrière tot nu toe?

'Dat denk ik wel. Vooral omdat ik op geen enkel moment ook maar enige feeling had met mijn personage. Meryl Streep beweert dat je elk personage dat je speelt, moet liefhebben, ook al gaat het om een verschrikkelijk iemand. Hoewel ik haar nog steeds de beste actrice aller tijden vind, ga ik sinds *The Zone of Interest* niet meer akkoord met die stelling. Het was onmogelijk om enige empathie te voelen voor Hedwig Höss. Ik gunde haar zelfs mijn tranen niet na het draaien van de zoveelste verschrikkelijke scène.'

Hoe ben je dan te werk gegaan?

'Ik benaderde haar als een element in een verhaal, als een stuk van een puzzel. Ze mocht zich vooral niet in mijn brein nestelen. Omdat ik dat mentale aspect compleet had afgeblokt, stortte ik me op het fysieke. Hedwig baarde vijf kinderen, wat een zekere tol op haar lichaam moet hebben geëist. Dat probeerde ik weer te geven in haar manier van bewegen. De grootste uitdaging was echter steevast gefocust blijven op Hedwigs huishoudelijke taken en mijn gedachten niet te laten afglijden naar de weerzinwekkende zaken die enkele meters verderop gebeurden.'

De horror van Auschwitz wordt nooit getoond, maar de unheimliche score van Mica Levi en de omineuze achtergrondgeluiden laten weinig aan de verbeelding over. Die zaken werden echter tijdens de post-productie toegevoegd. Verraste de afgewerkte film je?

'Ja en nee. Jonathan is een heel open regisseur. Hij werkt nauw samen met zijn cast en crew, heeft voor niemand geheimen en wil alles wat naar manipulatie ruikt uit de weg gaan. We wisten dus tot in de puntjes

wat hij in gedachten had. Toch vond ik het uiteindelijke resultaat nog steeds verbazingwekkend. Niet in het minst door Mica's meesterlijke score, maar ook door allerhande andere details, zoals de nazikostuums die voor de verandering eens niet fetisjistisch ogen.'

Ter voorbereiding ben je in de donkere historie van je land en je familie gedoken.

'Ik ben voor het eerst naar Auschwitz gegaan. Ik had stiekem gehoopt dat ik daardoor dat verschrikkelijke hoofdstuk uit de Duitse geschiedenis enigszins zou begrijpen, maar het tegenovergestelde bleek waar. Ik kreeg vooral bewijs na bewijs te zien van hoe onbegrijpelijk het allemaal is en blijft. Daarnaast heb ik research gedaan naar mijn familiegeschiedenis, om te zien of er sprake was van echt actieve nazi's. Sommigen waren lid van de Wehrmacht geweest, maar blijkbaar op heel jonge leeftijd en niet uit overtuiging maar uit verplichting. Al mijn nog levende verwanten drukten me op het hart dat er niemand van onze familie echte nazisymptieën had. Ik kan echter

niet met de hand op het hart zeggen dat dat klopt. In Duitsland barstte het immers van de nazi's.'

Het is ondertussen een half jaar geleden dat *Anatomie d'une chute* de Gouden Palm won in Cannes. Niet veel later kwam het rechtbankdrama over een vrouw die beschuldigd wordt van de moord op haar man in de zalen. Hoe kijk je terug op die film?

'Ik weet nog steeds niet of mijn personage het gedaan heeft of niet! (*lacht*) Regisseur Justine Triet beweert dat zij het wel weet, maar tot op de dag van vandaag weigert ze het antwoord met me te delen. Sommige delen van het scenario leken er duidelijk op te wijzen dat mijn personage onschuldig was. Het besef dat hun zoontje het levenloze lichaam van zijn vader zou ontdekken, lijkt voor een moeder al reden genoeg om niet aan zo'n gruweldaad te beginnen. Tegelijkertijd komt het personage nooit erg empathisch over, dus je weet maar nooit. Ik heb haar gespeeld alsof ze er zelf van overtuigd is dat ze onschuldig is. Op die manier doen de feiten er niet echt toe. Er zijn genoeg

moordenaars die zichzelf wijsmaken dat ze het niet gedaan hebben.'

Verder terug in de tijd was er *Toni Erdmann*, de arthousecomedy die ook eerst Cannes in vuur en vlam zette, om nadien de hele wereld te veroveren. Een prijs op de Croisette, een geplande Hollywoodremake met Jack Nicholson en jouw Tinseltowncarrière bleven echter allemaal uit.

'Het was als relatief groentje gek om te zien hoe die film in Cannes tot een hype uitgroeide. Natuurlijk was het jammer dat we op het palmares ontbraken, maar de hele ervaring was zo ontzettend leuk geweest. Over die remake kan ik weinig zinnigs vertellen en ook mijn verplichte bezoek aan de grote studio's levert weinig sappigs op. Door het succes van *Toni Erdmann* leek ik creatief vast te zitten. Misschien hoopte ik dat een of andere blockbuster me opnieuw richting zou geven, maar ik had al snel door dat die ervaring me vooral van mijn pad had afgerukt. Gelukkig zit ik er nu terug op.'

THE ZONE OF INTEREST SPEELT VANAF 31 JANUARI IN DE BIOSCOOP

FESTIVAL DE CANNES
COMPÉTITION
SÉLECTION OFFICIELLE 2023

★★★★★
"...A CLASSIC
IN THE MAKING"
- THE GUARDIAN -

RAPITO

L'ENLÈVEMENT

A FILM BY
MARCO BELLOCCHIO

6/12 IN DE BIOSCOOP

www.cherrypickersfilm.be

@cherrypickersbelgium

12

